

guida musical 1971/72

BANCA CATALANA

Voluntat de renovació i de servei

OFICINA DE CANVIS: ESTACIO MARITIMA EST I PONENT • APARCAMENT

CAIXA-BUSTIA PERMANENT

AUTOBANC • SERVEI ESTRANGER • TALONARIS CONTINUS

BARCELONA; Oficina Central: Passeig de Gràcia, 84

Agència Gran Via: Avda. José Antonio, 615

Agència Sants: Sant Medir, 2

AMADEU VIVES, INCOGNITA ENCARA

Fa uns dies, Lluís M.ª Millet ens recordava des d'aquestes pàgines unes tallants paraules d'Amadeu Vives: «Els artistes que es queden a casa, ens semblen poca cosa; els que se'n van, ens semblen muntanyes; els que tornen, no ens semblen res. És a dir: mentre es quedin a l'estranger, no ens fa res d'alabar-los...» (1).

L'amarguesa que denota aquest judici, i el to agre de la seva formulació, m'han portat a pensar que Vives definia implícitament una de les xacres més arrelades, per desgràcia, en el nostre microcosmos intel·lectual: l'enveja. Avui, en lloc d'aquella terminologia feridora i punyent, s'utilitza l'eufemisme escèptic «ningú no és profeta a casa seva». Tan avetsats estem a atorgar una significació negativa a la frase, que no ens hem parat mai a pensar el que conté de positiu.

En els països culturalment subdesenvolupats com és ara el nostre (no ignoro que l'ordre oficial i els diaris afirmen el contrari), esdevenir «profeta», és aspirar només a ser una glòria local. I res més.

De sants pot haver-n'hi arreu, però només a Roma els consagren. Amb els artistes —parlem de músics— passa el mateix. N'hi ha, pertot. Però que ningú no pensi quedar consagrat per uns èxits a Saragossa, a Marsella, a Stuttgart, a Bucarest, a Sofia, a Liverpool o a Copenhague. Els noms que consagren, són encara Londres, París i Nova-York. Si es tracta d'òpera, ens allargarem fins a Milà. Amb la música moderna, anotem els cenacles de Darmstadt, i de Donaueschingen. És per això que cal revisar els conceptes i en conseqüència, els judicis de valor que, al marge de tota consideració subjectiva enlluernadora (el «ens semblen»), els artistes, a la curta o a la llarga, s'escalafonen en una informulada relació de mèrits. Entre nosaltres, els que tenen la xamba (pot llegir-se geni) de no ser

profetes aquí, són afortunats perquè han saltat les fronteres locals de la nostra estretor mental. Els profetes reconeguts solen ser profetes menors. I ara, tornem a Vives.

Si pel cantó literari, la figura de Vives se'ns presenta sempre tensa i polèmica, que encerta sense imprecisions el punt neuràlgic que vol afectar, pel cantó musical —i penso especialment en el Vives autor de sarsueles— ofereix idèntica característica, en copsar amb una intuïció única i genial les possibilitats expressives i de comunicació de l'art líric. És amb ell, que la sarsuela, decadent i desmaiada, es reanima i revitalitza. És Vives, qui esgota el seu potencial dramàtic (limitat en el seu abast espiritual, admetem-ho) en unes realitzacions melòdiques i en unes situacions escèniques, hàbils, gracioses i incisives. Després d'ell, hem assistit al lent però inexorable naufragi del gènere...

Vives, col·laborador de Millet en la creació de l'Orfeó Català, l'inquiet polemista i el crític, era essencialment home de teatre i és en l'escena on triomfà. Fou un profeta?

Estimo que la força d'irradiació de la seva personalitat el mantingué al marge de les especulacions valoratives tot just esbossades. Entre nosaltres, és estimat per la seva obra catalana, però aquí, no fou profeta de les seves creacions líriques, que tingueren a Madrid la seva confirmació.

Ignoro en quines circumstàncies es digueren les paraules que encapçalen aquest escrit i a qui al·ludien. No serà ara moment de recapitular i de pensar si no es referia a la seva «altra» obra? És qüestió, doncs, de recapacitar i de descobrir, ara, la seva obra no sarsuèstica.

(1) Guia Musical 1971-1972, Núm. 1.

MANUEL VALLS

ORFEO CATALÀ

- El dissabte dia 13 de novembre, se celebrà l'Assemblea General Ordinària que es desenrotllà d'acord amb l'ordre del dia prèviament anunciat. Després de la renovació dels càrrecs cessants, la Junta Directiva ha quedat constituïda de la següent manera: **President:** Joan A. Maragall i Noble; **Vice-President I:** Ramon Faus i Esteve; **Vice-President II:** Francesc Figuerola i Ferrer; **Director artístic:** Lluís M. Millet i Millet; **Secretari:** Tomàs Tebé i Vilasaló; **Secretari II:** Enric Alvarez i Vila; **Tresorer:** Grau de Chopitea i Uthoff; **Comptador:** Ramon Pujol i Alsina; **Biblioteca-ri:** Josep Roch i Llorens; **Bibliotecari II:** Tomàs Garcés i Miravet; **Vocal conservador:** Jordi Vilardaga i Roig; **Vocal I:** Ernest Tell i Novellas; **Vocal II:** Maria Font de Carulla; **Vocal III:** Frederic Mompou i Dencausse; **Vocals dels cantaires:** Gaietà Renom i Garcia, Josep M. Garcia i Estragués, Felip Rueda i Clavero, Jordi Salvat i Costa. **Membres honoraris:** Vice-President: Josep Vilardaga i Buixó; Secretari: Miquel Saperas i Auví; Tresorer: Joan A. Grau i Cuadrada.

- La prestigiosa sèrie de conferències que sota l'epígraf «Els divendres de l'Orfeo Català» s'han celebrat en cursos anteriors, tindran en l'actual una immediata represa centrada en la divulgació de dues importantíssimes figures del nostre món musical: Amadeu Vives i Francesc Pujol. S'iniciaran el 26 de novembre amb una dissertació de Jaume Torrents: «Amadeu Vives, una vida heroica», les successives sessions seran: «El meu Amadeu Vives» per Miquel Saperas (3 desembre), «Aspectes de la personalitat del mestre Francesc Pujol» per Lluís M. Millet (10 desembre) i «Francesc Pujol: una actitud» per Manuel Cubeles (17 desembre). Aquesta sèrie de lliçons seran, sens dubte, una valuosíssima aportació a la commemoració de l'Any Pujol i a la celebració del centenari de la naixença del co-fundador de l'Orfeo, Amadeu Vives. Les conferències tindran lloc els dies indicats, a les 8 del vespre, a la sala d'assaigs de l'Orfeo.

• FRANCESC RIBA MARTÍ

El dia 25 d'octubre darrer morí a la nostra ciutat el qui fou notable músic, compositor i crític musical, F. Riba Martí.

Després d'haver fet els primers estudis musicals a Igualada, la seva ciutat nadiua, es traslladà a Vic, on fou professor de la secció de nois de l'Orfeo Vigatà, per espai de sis anys. Allí es posà sota la tutela musical del compositor vigatà per excel·lència, Mn. Lluís Romeu.

Al mateix temps començà seriosament els estudis d'orgue amb el mestre Vicenç M.ª de Gibert, del qual fou deixeble predilecte. Ben aviat els uní una ferma amistat que perdurà tota la vida. Seguint el consell d'aquest mestre, s'establí a París, i a la Schola Cantorum d'aquella capital perfeccionà els estudis d'orgue amb el mestre Abel Decaux, ensems que cursava el Contrapunt amb el mestre Lioncourt i la Composició amb Vincent d'Indy, de qui fou sempre un gran admirador.

L'any 1924 fou nomenat organista de l'Església de Notre Dame de Bon Secours de Bois Colombes, fins que el 1925 prengué possessió de Mestre de Capella de l'Església de Saint Louis en l'Ille. L'any 1928 es traslladà a Barcelona i fou professor de música de l'Escola Blanquerna, així com crític musical del diari «El Matí». Posteriorment exercí altres diversos càrrecs pedagògics i fou organista i Mestre de Capella de l'Església de N.ª Sra. de Pompeia, de la nostra ciutat.

Ha deixat diverses obres musicals, entre les quals i com a més important, les «Variacions simfòniques sobre un tema de Mn. Lluís Romeu», donades a conèixer, l'any 1941, pel mestre Francesc Pujol amb l'Orquestra Ibèrica de Concerts, al Palau de la Música Catalana. També «Cinc Càntics a la Verge de Montserrat», guardonats l'any 1947, en el Concurs organitzat amb motiu de l'entronització de la Moreneta, que foren donats a conèixer per l'Orfeo Català; «Sonata per a violí i piano», donada a conèixer a París i altres composicions orquestrals, religioses i corals algunes d'aquestes darreres interpretades per l'Orfeo Català. La nostra Entitat el nomenà membre del Jurat del Concurs amb motiu del Cinquantenari del Palau de la Música Catalana.

Francesc Riba Martí, fou, a més d'un excel·lent compositor, un home bo i d'una modèstia exquisida.

CONFITERIA BOMBONERIA

Foix
de Sarrià

Casa fundada el 1886

*...per mitjà del seu servei de tramesa
de paquets per avió, envia les seves especialitats
nadalenques arreu del món.*

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14

Pl. Duc de Gandia, 9 i 10
Tel. 203 04 73

Dr. SANTIAGO NOGUER

Mentre el pianista que actuava aquell vespre, en un dels primers concerts que l'Associació de Cultura Musical ha programat per als seus socis, descansava i conversava amb el senyor Sanz, l'organitzador de l'entitat, he pogut parlar amb el president de l'Associació, el doctor Santiago Noguier, a qui no coneixia. És una persona agradable i ben disposada al diàleg sense fer-se pregar gaire. És ell qui enceta la conversa, com qui diu.

—Sí, sóc metge de professió, però mel·loman per vocació. Necessito, des de sempre, i em sembla que em comprendrà, sentir altres planys que no siguin els dels malalts... I quins millors que els que els compositors han deixat en les seves obres, tantes i tantes vegades! Tinc necessitat de compaginar el dolor humà amb quelcom d'espiritual; amb preferència, la música, però també trobo goig en la contemplació de la pintura, l'escultura... —I com a President de la Cultural?

—És bastant difícil, la veritat: tot i que intentem compaginar els desigs de socis i d'interpres. Però de vegades, és difícil dir que no a gent que té ganes d'actuar per nosaltres i, alhora, no podem dir sí a tothom. Tenim una gran responsabilitat i cada dia en sentim més l'exigència. No podem defraudar els amics que són per a nosaltres els nostres socis, no podem traïr la qualitat musical. Miri: ja fa temps d'això; però l'actuació poc reeixida d'un famós pianista, ens va fer perdre una colla de socis! No podem jugar amb un públic fidel, que ha anat en augment de dia en dia, en aquests quaranta anys.

—Quants, de President?

—Ja en fa quinze. Sóc, però, soci fundador de l'entitat.

—...

—Sí, realment, he vist desfilar grans figures en tots aquests anys, quasi podríem dir els millors del món; Sauer, Paderewsky, Rubinstein, que ha actuat per nosaltres moltes vegades; Yehudi Menuhin, amb qui m'uneix una gran amistat personal. És un home extraordinari, no solament com a artista, sinó com a persona; però amb un cor de nen, com tenen la majoria dels artistes... (Hi pensa, potser... i potser en quelcom de molt íntim, molt d'amic...) Després continua:

—Recordo com a concerts memorables, per exemple, una actuació d'Arthur Rubinstein, un autèntic «tour de force»: El concert de Chopin n.º 2; un de Beethoven, el n.º 4 i el se-

gon de Rachmaninoff. Dirigia un gran amic també i gran director: Freitas Branco, portuguès; el recorda?

—I tant! Fa anys, però no tants perquè una no recordi coses com aquesta. Em va fer l'efecte d'un abús, la veritat. Tres concerts en un sol programa!

—No ho cregui, Rubinstein és un home amb una força vital extraordinària. I també... Zino Francescatti, que ha actuat per la Cultural unes deu vegades. És un home d'un equilibri poc comú, tant físic com espiritual. I no cal dir quant a instrumentista, almenys aquesta és la meua opinió personal!

—Quants concerts amb el que se celebra en aquests moments, ha ofert ja la Cultural al públic de Barcelona en aquests quaranta anys?

—Exactament, 549. I els que vindran, naturalment. Ens en sentim realment orgullosos. Així mateix, ens plau de col·laborar amb altres entitats musicals de la ciutat, amb les quals ens uneix aquesta tasca comuna d'oferir el millor en música i interpres. Per exemple, aquesta temporada, podran tornar a sentir Alexis Weissenberg, tan admirat per públic barceloní, i que inicialment havia d'actuar per l'Associació. Però ho farà junt amb l'Orquestra de la Ciutat: interpretarà el concert n.º 3 de Rachmaninoff, tan poc conegut, per cert. Encara que fa pocs dies l'orquestra de Leningrad i el pianista solista que portava, el van interpretar al Liceu. Però, repeteixo, és poc coneguda, aquesta obra. I tan bonica que és...!

S'explica amb gran naturalitat, gaudint-hi; hom comprèn que el tema l'apassiona.

—Miri: per ser plenament feliç, per sentir-me content, jo hauria de tenir el següent horari: 8 hores de medicina, 8 hores de descans i 8 hores de música o pintura...

I bo i comentant aquest horari, que tants desitgem, anem conversant... Però toquen tres timbres. El senyor Sanz s'acosta al doctor Noguier per fer-li arribar una carta que cal firmar i enviar; avisa el pianista: cal començar la segona part del concert. Ens acomiadem i ens veurem sovint. O almenys escoltarem moltes coses en comú. La Cultural, com diem amicalment a l'entitat, fa quaranta anys que ens proporciona molta música i de bona qualitat. Que duri, i endavant!

M.ª TERESA GIMENEZ

Mobles y Decoración Casablanacas

José Antonio
Primo de Rivera, 532

Teléfono, 254 74 07

Barcelona 11

BOCACCIO RECORDS

i

THE RED LION

presenten

una única actuació de

MARIA DEL MAR BONET

i

OVIDI MONTLLOR

**amb JORDI CLUA - FRANCESC BURRULL - JAUME
CORTADELLAS - FRANCESC PI - ANTON BOHIGAS
CARLOS BERGES - BOB KELLY - JOSU BELMONTE**

Preus populars!

Dissabte, 27 de novembre de 1971, a les 22,45 h.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Bagués

JOIERS

EL REGULADOR *BAGUÉS*

Rambla de les Flors, 105 - Carme, 1
Tels. 231 04 00 (Tres línies) - 222 29 13
Aparcament gratuït a «La Gardunya»

JOIERIA BAGUÉS

PERLES - BRILLANTS - MARAGDES

Passeig de Gràcia, 41
Tels. 216 01 73 - 216 01 74

Aparcament gratuït a S. A. B. A.

Casa Bagués

Carrer de Sant Pau, 6
Aparcament gratuït a «La Gardunya»

Les creacions més modernes en joieria, argenteria i rellotgeria
Últimes novetats en rellotges-joia i esportius

ESPECIALITAT EN LLISTES DE NOCES

Coberteries d'argent, alpaca i acer inoxidable

Concessionaris exclusius de la marca

PIAGET

RELLOTGES DE GRAN LUXE

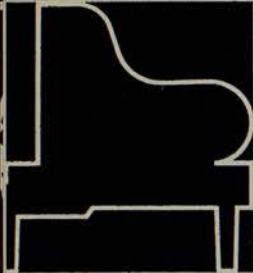
AGENTS DE

PATEK PHILIPPE

EL MILLOR RELLOTGE DEL MÓN

BULOVA®

EL MILLOR RELLOTGE ELECTRÒNIC

LOS CONCIERTOS

• **COR MADRIGAL.** — Con el concierto de esta noche (22 noviembre) el Cor Madrigal que dirige Manuel Cabero celebra por cuarta vez consecutiva la festividad de Sta. Cecilia. Cada una de las anteriores ediciones de esta audición anual, constituyó un éxito artístico absoluto. La rigurosidad técnica de Manuel Cabero y sus colaboradores se pondrá otra vez de manifiesto, con toda seguridad, en esta nueva celebración que, como nota destacada, presenta la primera audición en nuestra ciudad de la cantata de A. Caldara «Laudate, pueri, Dominum» en cuya interpretación intervienen los solistas Montserrat Pueyo, soprano, J.M. Alpieste i Joan Olivé, violines, Lluís Sedó, violoncelo y Joan Casals, órgano.

• **VI FESTIVAL INTERNACIONAL DE JAZZ.** — La brillantísima serie de sesiones que han integrado el VI Festival de Jazz, tendrán su culminación el martes día 23 de noviembre con la actuación del famoso Oscar Peterson, Pianista completo, en posesión de todos los recursos del instrumento, Oscar Peterson es un hombre que ha trabajado dura y sistemáticamente para desarrollar un estilo propio e inconfundible. Oscar Peterson, más que cualquier otro pianista, posee un total dominio del teclado, un dominio que le permite expresar las sutilezas y las emociones que es posible canalizar a través del medio musical. Oscar Peterson, que ya triunfó de forma rotunda y memorable en el II Festival de Jazz de nuestra ciudad, pone el broche de oro a la VI edición de esta extraordinaria manifestación artística celebrada bajo la organización de Hot Club de Barcelona.

• **CINE MUSICAL.** — Del 28 de noviembre al 5 de diciembre se celebrará en el Palau de la Música Catalana un interesantísimo ciclo de cine musical. Como en años anteriores, esta serie de sesiones cinematográficas constituirán un destacado acontecimiento que será justamente valorado por los auténticos

aficionados. El genio de Herbert von Karajan, al frente de la Orquesta Sinfónica de Viena y de la Orquesta Filarmónica de Berlín, nos ofrece unas versiones magistrales y definitivas de dos páginas inmortales de la historia de la música: la «Sinfonía núm. 4» de Schumann (realizador: H.G. Clouzot), y la «Nove Sinfonía» de Beethoven (con los Coros de la Opera de Berlín y los solistas Gundula Janowitz, Christa Ludwig, Jess Thomas y Walter Berry). La incuestionable importancia de estas proyecciones se acrecienta con la consideración de sus valores estrictamente cinematográficos que hacen de estas cintas documentos únicos y esenciales en el panorama cineasta de nuestros días. El film «Nove Sinfonía» de Beethoven —después de estas sesiones— no será en adelante proyectado en el Palau de la Música ni en ningún otro local de España.

• **ORQUESTA CIUDAD DE BARCELONA.** — El célebre director Sergiu Celibidache tendrá bajo su mando a nuestro conjunto sinfónico en dos memorables conciertos (26-28 noviembre y 4-5 diciembre). Difícilmente podría hallarse en la actualidad una personalidad más poderosa y rica en el concepto de la creación musical. Figura indiscutible del actual firmamento interpretativo, las actuaciones de Sergiu Celibidache en las principales salas de concierto del mundo constituyen éxitos arrolladores y absolutos. En su primer concierto, Celibidache dirigirá obras de Ravel (Ma mère l'oie), Kodaly (Danzas de Galanta) y Strawinsky (Sinfonía de los salmos). En el segundo, obras de Rossini (Obertura de «La gazza ladra») Hindemith (Mathis der Maler) y Brahms (Segunda Sinfonía). La presencia de Sergiu Celibidache en nuestra ciudad será, sin duda, el acontecimiento musical por excelencia en este lapso de tiempo.

CINE MUSICAL

Un extraordinario concierto en la pantalla

HERBERT VON KARAJAN

dirige

la ORQUESTA SINFÓNICA DE VIENA
y la ORQUESTA FILARMÓNICA DE BERLÍN

I

Sinfonía núm. 4 en re menor SCHUMANN

Realizador: H. G. Clouzot

II

Novena Sinfonía, en re menor, op. 125 BEETHOVEN

Gundula Janowitz

soprano

Christa Ludwig

contralto

Jess Thomas

tenor

Walter Berry

bajo

Coros de la Ópera de Berlín

(Director: Walter Hagen)

● El film "NOVENA SINFONIA" de Beethoven no será proyectado
(en adelante) en el Palau de la Música ni en ningún otro local de España.

OCHO ÚNICOS DÍAS

Del 28 de Noviembre al 5 de Diciembre de 1971

Dos sesiones diarias: Tarde, 6,30; Noche, 10,30

Excepto tarde del día 4

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

sólo es DANONE si lleva la marca DANONE

1919-1971

AMADEU VIVES, COMPOSITOR TEATRAL

D'un comentari sobre el mestre Vives, transcripció del següent paràgraf de Jaume Pahissa: «No en feia cas, de l'afalac popular; no en tenia prou amb les fabuloses liquidacions que rebia mensualment de la Societat d'Autors. Ell aspirava a ser tot al contrari del que era. Amadeu Vives hauria volgut ser, en lloc de l'autor popularment famós i aplaudit, el compositor discutit i atacat. No el músic fàcil exalcat per les masses, sinó l'artista refinat...» Potser sí que Pahissa té raó i que els principis de Vives poden significar l'afirmació d'ambicions artístiques diferents de la realitat de la seva obra, però en tot cas, el d'Amadeu Vives és el de tants altres compositors espanyols que arribaren a la sarsuela pel camí frustrat de l'òpera nacional i com a conseqüència d'una trajectòria artística que va limitant propòsits d'elevació a mesura que augmenten les decepcions en el conreu de formes musicals mes enlairades. Tanmateix, en tractar el cas Vives no es pot parlar, en justícia, d'abdicació voluntària. La renúncia a projectes més ambiciosos fou simplement i potser patèticament, un càlcul reflexiu imposat per la necessitat de subsistir, tant com per la sordesa que per a la gran música sofria la societat espanyola de l'època, la major part de la qual culpable de l'error nacionalista que féu possible que a Espanya cap músic no passés de sarsueller. Pensem, sinó, en la quantitat d'anys que la sarsuela era l'única aportació del nostre país als moviments musicals d'Europa.

Malgrat tot, també és veritat que Vives, personalitat complexa, fou per damunt de tot un decidit home de teatre. O compositor teatral, si voleu. Es pot donar en música una cosa més teatral que el cor de «Bohemios»? Va ser això, precisament, el ferm pols teatral de Vives, allò que va contribuir poderosament a la renovació de la sarsuela i, de passada, a la popularitat del mestre. De les seves obres es dedueix que era un profund coneixedor del públic, i el seu instint dramàtic era tan acusat, que en molts títols de sarsuela en els quals el seu nom figura com a músic, hi hauria de figurar també com a llibretista. En el panorama de la sarsuela, Vives és en molts aspectes un solitari. En la rara facilitat per a crear melodies d'una alta volada lírica, melodies amables, d'inspiració contínua i ràpida escalada a la sensibilitat de l'oient, Vives es distingeix per la invenció clara, fluida i refinada com no la tingué cap altre compositor del gènere. Es com un «perpetuum mobile» que des de «Don Lucas del cigarral», el seu primer gran èxit, fins a «La Villana», tan clàssica de forma, no cessa de transformar-se i adquireix nous colors, diferents ritmes i conceptes diversos, sense esgotar-ne

mai l'elegància, la noblesa i l'espontaneïtat. En la manera de tractar el tema popular és on potser no està sol el mestre. Però el bon gust de Vives li fa continuar la tradició en la qual es manté amb millors procediments. Amadeu Vives, com Chapí i Bretón, no davalla a la vulgaritat ni a la banalitat; no es val mai de la grolleria. En tot cas hi ha una picardia graciosa, una subtil intenció; un somriure i no la riallada.

El mestre Vives introduí a la sarsuela un romanticisme noble, de signe molt personal; una morbidesa mai malaltissa però prou ondulant perquè el sentiment s'adaptés de seguida a la capacitat receptora del públic. És una delicadesa, una suavitat penetrant, contagiosa. De vegades un xic humida, com en el cas de Puccini, però sempre vertebrada per la intensitat de l'expressió que sovint és sentimental, humorística, apassionada o fràgil. «Don Lucas del cigarral» el fa popular a Madrid; ja hi ha un nou concepte de la sarsuela, però Vives no assoleix l'èxit definitiu fins a l'estrena de «BOHEMIOS», petita estampa romàntica que el compositor anima amb una música deliciosa, inspirada i de gran efecte teatral. Segueix després el gran triomf de «Maruxa» que ens mostra el músic en la plenitud de les seves forces creadores, artífex d'una joia del teatre cantat en castellà.

Vives ja és famós, admirat i respectat; guanya molts diners i se'ls gasta tots en el seu despreniment bohemí. «Ara vaig bé; puc estar tranquil, perquè ja només dec trenta mil duros», diu en una ocasió a Jaume Pahissa. «Doña Francisquita» internacionalitza l'escena lírica espanyola per qualitat i bellesa, i Amadeu Vives ja té la seva obra mestra. «La Villana» és un nou assaig de canvi de posició estètica que explora camins d'erudició i, potser, no tan emotius.

El Vives refinat, el dels grans ideals, pot ser admirat en la seva condició d'autor de cançons corals, d'harmonitzador de temes populars catalans que vestits amb les fines robes harmòniques del mestre, amplien el repertori de l'«Orfeó Català», del qual fou fundador junt amb Lluís Millet. Amadeu Vives és encara més: és el compositor de les ben treballades «Cançons epigramàtiques», sobre textos dels clàssics espanyols, modalitat liederística que inicia una escola al nostre país. El músic milionari en aplaudiments, abandonat circumstancialment el llenguatge dels sons per acollir-se al de les paraules i ofereix el drama «Jo no sabia que el món era així», on el Vives dramaturg exterioritza les seves decepcions i el desencant de tantes il·lusions fallides. I, finalment, hi ha un altre Vives divergent, insòlit: l'humorista, el filòsof que exposa els seus pensaments en l'opuscle «L'entusiasme és la sal de l'ànima», un dels seus escrits més celebrats.

JOAN ARNAU

NOTICIAS Y COMENTARIOS

• **SABADELL.** — Integrada en el aula de música de l'Acadèmia de Belles Arts, se ha constituido una nueva agrupación coral: la «Coral de Belles Arts» dirigida por Pere Puig. El concierto de presentación de la nueva entidad constituyó un éxito absoluto: el programa estaba integrado por obras de Giardini, Juan del Encina, anónimos s. XVI, Lau, Mendelssohn, Bach y Haendel.

• **ST. QUIRZE DE BESORA.** — La dinámica Coral Canigó de Vic, que dirige Enriqueta Anglada, dio un concierto en la iglesia parroquial en acto organizado por l'Orfeó Muntanyenc. Todas las obras programadas (Pilkington, Scandelli, Cameron, Burleigh, Shaw, Subirachs, Casulleras, Oltra, Vila...) fueron entusiásticamente aplaudidas y algunas de ellas repetidas ante la insistencia de los oyentes. La Coral Canigó y Enriqueta Anglada dejaron nuevamente constancia del alto nivel artístico en que se han situado gracias a su intensa y constante dedicación.

• **OLOT.** — Bajo los auspicios de l'Associació de Música Olot, se celebró en el Teatre Principal un extraordinario recital de danza a cargo de l'Esbart Dansaire de Rubí. Este prestigioso conjunto, de la mano de su actual director Albert Sans, ha alcanzado uno de los mejores momentos de su brillante y largo historial. Las actuaciones de l'Esbart Dansaire de Rubí han suscitado en todas partes críticas encomiásticas y entusiásticas tanto en nuestro país como en el extranjero (Francia,

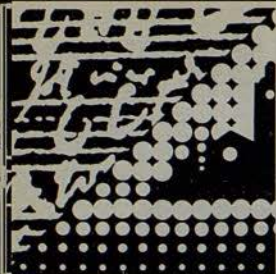
Alemania, Italia, Inglaterra...). La actuación en Olot constituyó una nueva ratificación de la extraordinaria categoría artística de esta agrupación.

• **CONSERVATORIO SUPERIOR MUNICIPAL DE MUSICA.** — Dentro de la serie «Sábados Musicales» se presentó la arpista Ana M.ª Martini que dio un recital extraordinario. La carrera de esta intérprete ha sido hasta el momento una continua sucesión de éxitos, jalonados por la consecución de importantes premios y galardones nacionales e internacionales. En su presentación en nuestra ciudad, interpretó un escogido programa integrado por obras de Cabezón, Lully, Mozart, Fauré, Pahissa, Rodrigo, Guridi y Salzedo.

• **SECRETARIAT DE CORALS INFANTILS.** — En curso ya de realización el programa de actividades para el curso 1971/72, el Secretariat de Corals Infantils de Catalunya se ocupa ya de la organización de la «trobada» que anualmente celebra. Y, persiguiendo en el camino iniciado con Frederic Mompou y su obra «L'ocell daurat» de encargar a prestigiosos compositores de nuestro país una composición expresa para los miles de pequeños cantores, Ernest Cervera ha escrito la cantata «En Pere sense por». La obra glosa musicalmente unos poemas de Núria Albó inspirados en una narración popular catalana recogida por Joan Amades. La «trobada» de corales infantiles en la que se estrenará la obra del maestro Ernest Cervera se celebrará en el mes de mayo de 1972.

No pida un vermouth, pida un **MARTINI**

CONCURSOS Y FESTIVALES

• **BERLIN.** — En el pasado Festival Musical de Berlín-Oeste destacó sobremedida —entre el conjunto de importantes manifestaciones musicales— la primera audición de la más reciente obra sinfónica de Hans-Werner Henze «El difícil camino hacia la morada de Natascha Ungeheuer».

• **BRUNSWICK.** — Del 23 al 26 de noviembre tendrán lugar las «Jornadas de Nueva Música de Cámara». A esta importantísima celebración acudirán este año destacados conjuntos alemanes y extranjeros dedicados al cultivo preferente de la música actual.

• **BARCELONA.** — La Obra del Ballet Popular ha instituido diversos premios para música de cobla, que serán discernidos el día 23 de abril de 1972 en Bellpuig «Ciutat Pubilla de La Sardana 1972». Los premios son los siguientes:

Premi Enric Morera a la sardana que posea una mayor perfección técnica formal; **Premi Vicenç Bou** a la de más acusada característica popular; **Premi al disc de música per a cobla** en el que concurrirán todos los discos aparecidos en 1971; este premio será otorgado en base al interés musical de la obra, a la grabación, a la interpretación y, comple-

mentariamente, a la presentación material y literaria; **Premi Josep Coll i Lligorra 1971** dotado con 10.000 ptas. por la Fundació Coll y destinado a la mejor composición sinfónica para cobla, original, de tema libre, con una duración mínima de diez minutos. Este premio será adjudicado por un jurado presidido por el maestro Antoni Català y contará con la participación de los maestros Antoni Ros Marbà y Manuel Oltra. Las Bases Generales por las que se rige el presente concurso son las siguientes: a) Los trabajos premiados ingresarán en el archivo de l'Obra del Ballet Popular que se reserva el derecho de estreno; b) Los autores distinguidos con los premios Enric Morera y Vicenç Bou vendrán obligados a entregar, además de la partitura, las partitelas, para que puedan ser interpretadas en el XXI Aplec de la Sardana a Montserrat en cuyo día se hará también entrega de todos los premios del presente cartel. c) Los trabajos que opten al Premio Josep Coll i Lligorra habrán de ser depositados con un lema que se repetirá en el exterior de una placa aparte donde constará el nombre del autor. d) Todas las obras serán dirigidas a la Secretaria de l'Obra del Ballet Popular (c. Montcada, 20, pral., Palau Dalmaes, Barcelona-3) antes del día 2 de febrero de 1972.

INSTRUMENTS DE
MÚSICA

GUIITARRES DE
CONCERT

PIANOS

GUIITARRES
TAURUS

CASA PARRAMON

Carme, 8

Telèfon 221 39 64

BARCELONA-1

VIDA MUSICAL

• **FRANCFURT.** — El famoso director israelí Eliahu Inbal ha sido nombrado director de la Orquesta de Radio Hesse con sede en Frankfurt. Sucede en el cargo al director negro americano Dean Dixon que la dirigió desde el año 1960. Eliahu Inbal presenta un brillantísimo historial y está catalogado como uno de las grandes personalidades de la actualidad en la especialidad de dirección sinfónica.

• **LONDRES.** — Un violín fabricado por Stradivarius en Cremona fue vendido en 28.000 libras esterlinas (unos 4.500.000 pesetas) en la Galería de Ventas Sotheby en Londres; había sido descubierto en un granero en Francia, en 1864, y pasó luego por varias manos. En la misma subasta se vendió también un violín fabricado por Pressendera, en Turín, y otro construido por Andrea Guarneri, en Cremona, cuyo renombre iguala al de Stradivarius; asimismo, un arco de violín fabricado por François Tourte, artesano parisino considerado como el Stradivarius del arco.

• **HAMBURGO.** — La ciudad de Hamburgo ha adquirido por 84.000 marcos el manuscrito de «Deutsches Requiem» de J. Brahms, a pesar de que sólo la quinta parte es autógrafa del compositor, según indicación que anotó Clara Schumann, que fue su propietaria.

• **PARIS.** — Teodoro Erlanger, bailarín nacido en 1890 en Moscú, ha fallecido en París. Huído de Rusia en la época de la Revolución, se instaló en Francia y fundó el Instituto Superior de Estudios Coreográficos, donde acogió a numerosos bailarines refugiados como Ana Pavlova y Alexandre Volinine. Muchos grandes bailarines han cursado estudios y se han perfeccionado bajo las directrices de Erlanger.

• **BAYREUTH.** — El Festival Wagneriano de Bayreuth se desenvuelve con grandes dificultades financieras. Wolfgang Wagner, último biznieto viviente de R. Wagner, ha declarado en una larga entrevista por la Radio Federal Alemana que los medios de que dispone son totalmente insuficientes y que, a menos de obtener una sustancial ayuda por parte del Estado, no podrá continuar el Festival. El Jefe del Servicio de Prensa del Festival, Herbert Berth, ha dado a entender que el Festival correspondiente al año 1972 podría ser suprimido.

• **MILAN.** — La temporada otoñal de conciertos de la Scala, que se desarrolla con gran brillantez, cuenta con el concurso y colaboración de primerísimas figuras mundiales en el arte de la dirección de orquesta; entre los muchísimos nombres, destacan los de Claudio Abbado, Piero Bellugi, Jascha Horenstein y Wolfgang Sawallisch.

ASAHI PENTAX... la cámara más vendida del mundo.

Reason #45

Porque la imagen que refleja el visor Pentax, supera la misma realidad que ven sus ojos.

Con los 25 objetivos intercambiables TAKUMAR, su PENTAX SPOTMATIC puede ver muchísimas más cosas que Vd. mismo.

Ofreciéndole efectos en su fotografía, que son realmente especiales. Desde dramáticas exposiciones tomadas con un "ojo de pez" de 17 mm. hasta cerrar casi completamente el ángulo, llevándolo a término con un teleobjetivo de 1000 mm. Existen más de 100 accesorios y un sistema de arrastre motor-drive.

También puede elegir la última cámara para profesional, la PENTAX 6x7 SLR de formato ideal, que forma parte del sistema Pentax.

**ASAHI
PENTAX**

representante

cineco

bori y fontestá, 11 - barcelona - t. 250 84 44

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

radios televisores magnetófonos magnetoscopios alta fidelidad

DISCOS

BRAHMS: Concierto en re mayor para violín y orquesta, op. 77. David Oistrakh, violín. Orquesta de Cleveland. Dir.: George Szell. EMI J 063-02.008.

El director norteamericano, de origen húngaro, Georg Szell falleció el pasado año. Durante muchos había sido titular de la Orquesta de Cleveland, con la cual grabó innumerables obras del amplio repertorio sinfónico. Entre las grandes obras de Brahms, no podemos olvidar por ejemplo un disco no ha mucho aparecido en España: el «doble concierto» con Oistrakh y Rostropovich. Ahora aparece otro no menos sugestivo, no por muy conocido, menos interesante, ya que los resultados artísticos son de primer orden: su concierto en re mayor para violín y orquesta, op. 77, el más célebre en este género después del de Beethoven.

Aunque sea pura anécdota creemos que merece constatar el detalle. Nos referimos a las diversas grabaciones que de este concierto ha efectuado Oistrakh. Creemos que el hecho es muy revelador, y confirma la teoría de que muy raramente se puede hablar de la grabación perfecta, única. Nunca los grandes intérpretes en sucesivos momentos de su carrera poseen una uniformidad matemática. De la mano de diferentes directores, con conjuntos sinfónicos varios, pueden ofrecer contrastadas versiones, llenas de singulares matices. Además de la que presentamos hoy al aficionado, tenemos noticia de la de Klemperer con la Orquesta Nacional de la Radiodifusión Francesa, la de Kyrill Kondraschin con la Sinfónica del Estado de la URSS, y la de Franz Konwitschny con la Orquesta de Drenen. También existe una versión de la Orquesta de la Radio de la URSS dirigida por el propio Oistrakh, de la que es intérprete solista su hijo, Igor.

VAUGHAN WILLIAMS: Sinfonía núm. 7 «Antártica». Norma Burrowes, soprano. Coro y orquesta Filarmónica de Londres. Director: Sir Adrian Boult. EMI J 063-02.038.

Es un hecho constatado que las obras del compositor inglés Ralph Vaughan-Williams (1872-1952) no han llegado a incorporarse a nuestro habitual repertorio, siquiera sea por excepción. El fenómeno merecería un análisis minucioso, dada la categoría absoluta de este compositor, calificado durante muchos años como el «decano de la música inglesa». Discípulo de Max Bruch en Berlín y de Ravel en París, es uno de los representantes más característicos de la música de su país, de quien se ha podido decir que es el «más inglés de los compositores».

Vaughan-Williams refleja en sus obras su propia vida, donde la naturaleza representa siempre un tema de meditación. Su música, eminentemente descriptiva (Sinfonía pastoral, la London Symphony y la Séptima, p.e. cuya mejor grabación presentamos) no llega a salirse de las formas manidas del post-romanticismo y del neo-impresionismo. Su limitada originalidad viene compensada por su maestría en el lenguaje instrumental, pero el resultado es generalmente híbrido. Si bien su importancia es indiscutible, ha sido considerado siempre como un autor de segunda categoría en la panorámica de la música contemporánea.

Su séptima sinfonía, titulada «Antártica» fue estrenada en 1953, sobre temas de su partitura para la película «Scott en la Antártida». Es, por lo tanto, una de sus últimas grandes composiciones y utiliza un lenguaje descriptivo, buscando siempre los efectos, como una fría pincelada en un lienzo. La versión de Sir Adrian Boult con la Filarmónica de Londres es la más lograda y perfecta en todos los sentidos. — A. S.

GUIA DE CONCIERTOS

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
NOVIEMBRE		
22 lunes 22,15 h.	Palau	Cor Madrigal. Dir.: Manuel Cabero. Montserrat Pueyo, soprano. J. M. Alpiste, Joan Olivé, violines. Lluís Sedó, violoncelo. Joan Casals órgano. Obras de Mompou, Toldrà, A. Caldara. Canciones del Renacimiento Francés.
23 martes 18,30 h. 22,45 h.	Palau	Oscar Peterson y su Trío. (VI Festival Internacional de Jazz de Barcelona).
24 miércoles 17 h. 22 h.	Colegio Abogados	IX Concurso Internacional de Canto Francisco Viñas. 2.ª prueba eliminatoria.
25 jueves 17 h. 22 h.	Colegio Abogados	IX Concurso Internacional de Canto Francisco Viñas. 2.ª prueba eliminatoria.
22,30 h.	Palau	The Drakensberg Boys Choir. (Asociación de Cultura Musical).
26 viernes 22,15 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Dir.: Sergiu Celibidache. Coral Sant Jordi. Obras de Ravel, Kodaly, Strawinsky. (Patronato Orquesta Ciudad de Barcelona).

CINE MUSICAL

Sinfonía núm. 4 de Schumann

NOVENA SINFONIA DE BEETHOVEN

Orquesta Sinfónica de Viena y Filarmónica de Berlín

Dir.: HERBERT VON KARAJAN

8 únicos días: del 28 de noviembre al 5 de diciembre 1971 (excepto tarde día 4 de diciembre)

2 sesiones diarias: 6,30 tarde — 10,30 noche.

- Nota - El film «NOVENA SINFONIA» de Beethoven no será proyectado, en adelante, en el Palau ni en ningún otro local de España.

TEMPORADA 1971/72 — 22 noviembre 1971. — Núm. 6

Edición de 5.000 ejemplares.

Editado por FORUM MUSICAL — Vía Layetana, 49, 4.º — Tel. 231 90 01-02. — Barcelona-3

NOTAS IMPORTANTES:

- Los actos empezarán puntualmente a la hora indicada. No se permitirá la entrada del público en la sala de conciertos durante la ejecución de las obras.
- No está permitido obtener registros o grabaciones magnetofónicas de las obras programadas, así como realizar fotografías o filmes en el recinto del Palau durante la celebración de los actos.

maravillosa e insuperable gama
PHILIPS

en transistores, mini-cassettes
magnetófonos, tocadiscos, HI-FI,
televisores, etc. que le ofrece

vidosa

Balmes, 339-341-343 • Telf. 212 16 00 • Barcelona/6

CABELLS
**SALUDABLES
i ATRAIENTS**

HAUGROQUINA
Floïd
HAIR TONIC

AUGMENTAREU EL VOSTRE ATRAC-
TIU, FENT RESSALTAR L'ESPLENDOR
DEL CABELL.

Haugroquina FLOID és la loció
capil·lar que regenera i activa la creixença
dels cabells, n'augmenta els naturals encisos, els suavitza
i els dona tonalitats sedoses i un perfum senyoriol.

Demaneu Haugroquina Blava "Hair Tonic"; especial per
a cabells blancs i grisos.

